

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **IBIS, spol. s r.o.**, se sídlem Ve Vilách 1009/17, Velké Meziříčí, zastoupeného JUDr. Milanem Zábržem, advokátem se sídlem Veverí 486/57, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor dopravní správy, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**, se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o:

- I. **U r č u j e s e**, že zásah žalovaného spočívající ve vydání výzvy ze dne 7. 12. 2016, č. j. JMK 178215/2016, sp. zn. S-JMK 177189/2016 ODOS, **b y l n e z á k o n n ý**.
- II. Žalovanému **s e z a k a z u j e** zakrytí, odstranění a likvidace reklamního zařízení 01 (RZ 01) umístěného dle výzvy žalovaného ze dne 7. 12. 2016, č. j. JMK 178215/2016, sp. zn. S-JMK 177189/2016 ODOS, na pozemku parc. č. 941/1 v kat. území Trnitá, nacházejícího se v km 14,256 po levé straně levého jízdního pásu ve směru staničení silnice I/42 cca 10 m od osy přilehlého jízdního pásu.

- III. Žalovanému **s e z a k a z u j e** zakrytí, odstranění a likvidace reklamního zařízení 02 (RZ 02) umístěného dle výzvy žalovaného ze dne 7. 12. 2016, č. j. JMK 178215/2016, sp. zn. S-JMK 177189/2016 ODOS, na pozemku parc. č. 941/1 v kat. území Trnitá, nacházejícího se v km 14,260 po levé straně levého jízdního pásu ve směru staničení silnice I/42 cca 10 m od osy přilehlého jízdního pásu.
- IV. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19 456 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Milana Zábrže, advokáta.
- V. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, spočívajícím ve vydání nezákonné výzvy žalovaného ze dne 7. 12. 2016, č. j. JMK 178215/2016, sp. zn. S-JMK 177189/2016 ODOS, směřující k okamžitému odstranění 3 ks reklamních zřízení ze silničního ochranného pásma silnice I/42 „Velký městský okruh“ na ulici Opuštěná, umístěných dle uvedené výzvy na pozemku parc. č. 941/1 v kat. území Trnitá ve vlastnictví České republiky (příslušnost hospodařit s majetkem státu: Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových). Jednalo se mj. o tato dvě ve výzvě specifikovaná reklamní zařízení:

1. *Reklamní zařízení 01 (RZ 01)* nacházející se v km 14,256 po levé straně levého jízdního pásu ve směru staničení silnice I/42 cca 10 m od osy přilehlého jízdního pásu, které není nijak viditelně označeno názvem ani logem provozovatele či vlastníka, inzerentem je společnost BAUHAUS - správa podniků, spol. s r.o., se sídlem Strážní 852/7, Brno, jemuž byla výzva k odstranění zaslána žalovaným na vědomí;

2. *Reklamní zařízení 02 (RZ 02)* nacházející se v km 14,260 po levé straně levého jízdního pásu ve směru staničení silnice I/42 cca 10 m od osy přilehlého jízdního pásu, které není nijak viditelně označeno názvem ani logem provozovatele či vlastníka, inzerentem je společnost IFE-CR, a.s., se sídlem Evropská 839, Modřice, jemuž byla výzva k odstranění zaslána žalovaným na vědomí. Vzhledem k tomu, že dle žalovaného nebyl zjištěn skutečný vlastník předmětných reklamních zařízení, umístěných bez příslušných povolení v silničním ochranném pásmu silnice I. třídy, postupoval žalovaný podle § 31 odst. 10 zákona č. 13/1997

Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“).

II. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě (ve znění opravného podání) namítal, že je zásahem žalovaného krácen na svém vlastnickém právu, zásah je zjevně veden proti němu a jeho majetku, neboť hrozí odstranění reklamních zařízení, která jsou jeho vlastnictvím, o čemž svědčí rozhodnutí Úřadu městské části Brno-střed, stavebního úřadu, ze dne 25. 2. 1994, č. j. SÚ 61/94/Hr-08/No ÚR 53 (dále též „rozhodnutí z roku 1994“), kterým bylo povoleno umístění 2 ks tabulí reklamního zařízení dle zakreslení, které je součástí tohoto rozhodnutí, a to tehdy na pozemku parc. č. 810 (nyní parc. č. 810/7) v kat. území Trnitá. Žalobce uvedl, že toto rozhodnutí, vydané v jeho prospěch, je v materiální právní moci, po dobu svého trvání nebylo zpochybněno ani napadeno řádnými či mimořádnými opravnými prostředky, a žalobci tak svědčí dobrá víra v platnost, správnost a závaznost tohoto správního rozhodnutí a z něj plynoucích oprávnění. Nadto bylo vydáno v intencích tehdy platného práva, a pokud následně došlo ke změně předpisů ohledně umisťování reklamních zařízení až po jeho vydání, nelze uvažovat o použití retroaktivity k již rozhodnutým věcem, jak vyplývá z principu legitimního očekávání, který zcela jasně zakazuje měnit „pravidla během hry“. Žalobce taktéž připomněl, že k omezení řádně vlastněného majetku žalobce může dojít pouze dle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod ve veřejném zájmu, na základě zákona a za patřičnou náhradu dle tržního ocenění. Dále poukázal na skutečnost, že ve výzvě žalovaného k odstranění předmětných reklamních zařízení je rovněž špatně uvedeno jejich umístění, neboť se nenacházejí na pozemku parc. č. 941/1, ale na pozemku parc. č. 810/7, oba v kat. území Trnitá. V důsledku toho nemůže obstát ani tvrzení žalovaného, že se vlastník reklamních zařízení tímto protiprávním jednáním dopustil správního deliktu dle § 42b odst. 1 písm. e) zákona o pozemních komunikacích. Žalobce taktéž poukázal na skutečnost, že s ohledem na existenci výše uvedeného rozhodnutí je zřejmé, že vlastník reklamních zařízení musel být správnímu orgánu znám, a tedy ani nebylo možno postupovat dle § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích. Žalobce proto závěrem navrhl, aby krajský soud vydal rozsudek, že výzva žalovaného ze dne 7. 12. 2016, č. j. JMK 178215/2016, sp. zn. S-JMK 177189/2016 ODOS, je nezákonná.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě předně poukázal na skutečnost, že jako příslušný silniční úřad pro silnice I. třídy provedl z vlastního podnětu dle § 41 zákona o pozemních komunikacích státní dozor na silnici I. třídy č. 42 „Velký městský okruh“ na ul. Opuštěná, v jehož rámci pověřená úřední osoba zjistila umístění tří reklamních zařízení nacházejících se v silničním ochranném pásmu této komunikace bez příslušného povolení silničního úřadu dle § 31 zákona o pozemních komunikacích. Z těchto reklamních zařízení nebylo možno pro chybějící označení zjistit jejich vlastníka; v případě dvou z těchto zařízení žalobce tvrdí, že jsou jeho. Žalovaný uvedl, že žalobce obdržel předmětnou výzvu k odstranění reklamních zařízení dne 12. 12. 2016 na základě sdělení inzerenta, společnosti

IFE-CZ, a.s.; a pro zjištění oprávnění umístění reklamních zařízení žalovaný také písemně oslovil stavební úřad – Úřad městské části Brno-střed, a to podáním ze dne 7. 12. 2016, č. j. 178411/2016, s dotazem, zda uvedená reklamní zařízení umístěná v silničním ochranném pásmu na pozemku parc. č. 941/1 v kat. území Trnitá byla tímto stavebním úřadem povolena dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), event. podle dřívější právní úpravy. Žalovaný se domníval, že v daném případě není možno hovořit o nezákonnosti zásahu žalovaného, neboť jeho postup byl dán a odůvodněn ustanovením § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích. Žalovaný rovněž zpochybnil aktivní legitimaci žalobce s odůvodněním, že pokud žalobce své údajné vlastnictví k reklamním zařízením RZ 01 a RZ 02 opíral o rozhodnutí z roku 1994, v současné době již reklamní zařízení nejsou umístěna v souladu s tímto rozhodnutím a ve skutečnosti se nacházejí na pozemku parc. č. 941/1, nikoli na pozemku parc. č. 810/7 v kat. území Trnitá. K otázce legislativního řešení časového střetu právních úprav žalovaný odkázal na dřívější rozsudek Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 29 A 5/2016 a v něm aplikovaný třístupňový test ústavnosti pro zjištění proporcionality zásahu zákonodárce do legitimního očekávání žalobce. V této souvislosti také připomněl, že zákonodárce ve vztahu k umístění a provozování reklamních zařízení u pozemních komunikací směřuje ke zpřísnění a právní úpravy regulace zřizování a provozování reklamních zařízení za účelem zvýšení bezpečnosti silničního provozu a ve své podstatě k zákazu umístění reklamních zařízení na pozemních komunikacích nebo v jejich silničním ochranném pásmu, tj. mimo souvisle zastavěné území obce. Žalovaný nezpochybnil rozhodnutí stavebního úřadu z roku 1994, avšak poukázal na znění platné právní úpravy obsažené v § 31 odst. 9 a 10 zákona o pozemních komunikacích, dle které silniční správní úřad zajistí odstranění reklamních zařízení bez ohledu na existenci povolení dle stavebního zákona. Žalovaný připomněl, že se pokoušel zjistit vlastníka předmětných reklamních zařízení na místě, avšak bezvysledně. Ani z přípisu stavebního úřadu ze dne 13. 12. 2016, č. j. MCBS/2016/0202736/KOTM, přitom nebylo možné vlastníka reklamních zařízení zjistit.

K umístění reklamních zařízení žalovaný konstatoval, že se jím důkladně zabýval v rámci vyhodnocení přesného určení jejich umístění, kdy s využitím GPS a veřejného mapového portálu zaměřil přesné souřadnice nejvzdálenějšího bodu stojiny toho kterého reklamního zařízení od silnice. Z výsledků tohoto měření, jehož fotodokumentaci žalovaný předložil, bylo dle jeho názoru zřejmé, že obě reklamní zařízení (jejich nejzazší částí, tj. stojiny) se bez jakýchkoli pochybností nacházejí na pozemku parc. č. 941/1 v kat. území Trnitá ve vlastnictví České republiky, kdy příslušným hospodařit s majetkem státu je Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových.

Žalovaný proto s ohledem na výše uvedené skutečnosti navrhl žalobu v plném rozsahu zamítnout.

IV. Replika žalobce – podání ze dne 2. 2. 2017

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podání repliky, v níž upozornil, že reklamní zařízení stojí na stejném místě od roku 1994, a tedy tvrzení žalovaného, že se reklamní

zařízení nacházejí na pozemku parc. č. 941/1 a nikoli na pozemku parc. č. 810/7 (ve vlastnictví statutárního města Brna) v kat. území Trnitá, a že tedy žalobce není k podání žaloby aktivně legitimován, je liché. Žalobce uvedl, že nedisponuje povolením dle § 31 zákona o pozemních komunikacích, ani toto povolení mít nemůže, neboť v době výstavby reklamních zařízení ustanovení § 31 zákona o pozemních komunikacích neplatilo, ba neexistoval ani tento zákon. Žalobce se domníval, že právní úprava obsažená v § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích je zcela proti všem zásadám právního státu, neboť toto ustanovení nerespektuje povolení vydané na základě předchozího a stále platného zákona. Žalovaný nadto neprovedl veškerá možná zjištění vlastníka reklamních zařízení, než přistoupil k vydání výzvy ze dne 7. 12. 2016, kdy téhož dne učinil dotaz na stavební úřad, který mu až dne 13. 12. 2016 zaslal sdělení s odpovědí. Žalobce zopakoval, že rozhodnutí stavebního úřadu z roku 1994 je v materiální právní moci, nebylo po dobu svého trvání zpochybněno ani napadeno opravnými prostředky, a žalobci tedy svědčí dobrá víra v jeho platnost, správnost a závaznost, jakož i z něj plynoucí oprávnění. Žalobce dále zpochybnil žalovaným provedenou aplikaci třístupňového proporčního testu s poukazem na konkrétní okolnosti provozu na dané komunikaci a jeho bezpečnost. K poukazu žalovaného na provedené měření s využitím GPS a veřejného mapového portálu žalobce namítl otázku řádného ověření tohoto zařízení, včetně skutečnosti, zda bylo měřeno osobou k tomu způsobilou. Žalobce závěrem nezpochybňoval roli žalovaného jako silničního správního úřadu, avšak vzhledem k výše uvedenému, zejména k nepřipustnosti retroaktivity nebylo dle žalobce na místě, aby cokoli v dané věci činil. Žalobce proto setrval na svém žalobním návrhu, a měl za to, že s ohledem na nezákonnost zásahu a neodůvodnitelnou retroaktivitu je nutno žalobě v plném rozsahu vyhovět.

V. Duplika žalovaného – podání ze dne 10. 3. 2017

Rovněž žalovaný reagoval na repliku žalobce doplňujícím vyjádřením, v němž připomněl podstatu dané kauzy, a to že žalobce provozuje reklamní zařízení v ochranném silničním pásmu bez příslušného povolení silničního správního úřadu. Veškeré ostatní námítky žalovaný pokládal za zástupné. Žalovaný doplnil, že žádným způsobem nenapadá rozhodnutí z roku 1994 vydané stavebním úřadem, pouze v této souvislosti poukázal na nepravdivé údaje prezentované žalobcem stran umístění reklamních zařízení, které s tímto rozhodnutím nesouhlasí. Otázka existence platnosti stavebního povolení přitom není dle žalovaného v daném případě relevantní, neboť s ohledem na poslední větu ustanovení § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích je žalovaný povinen reklamní zařízení odstranit bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo stavebním úřadem povoleno. Žalovaný také svým dotazem na stavební úřad nezjišťoval, zda předmětné reklamní zařízení je platně povoleno, ale kdo je vlastníkem daného zařízení, resp. komu bylo stavební povolení vydáno. Žalovaný připomněl, že právní úprava daná zákonem o pozemních komunikacích nutně neznamená odstranění všech reklamních zařízení nacházejících se v silničním ochranném pásmu bez dalšího, ale pouze nutí k podání žádosti o povolení silničního správního úřadu. Zákon proto nelze jen proto, že si žalobce od dubna roku 1997 nezajistil povolení silničního správního úřadu, označit za špatný a rozporný se zásadami právního státu. Stejně tak žalovaný pokládal za irelevantní také otázku, zda se reklamní zařízení nachází na pozemku parc. č. 941/1 nebo na pozemku parc. č. 810/7 v kat. území Trnitá. Podstatné totiž je, že se reklamní

zařízení nacházejí v silničním ochranném pásmu definovaném v ustanovení § 30 zákona o pozemních komunikacích, neboť nejsou splněny zákonem vymezené znaky pro souvisle zastavěné území obce stanovené v § 30 odst. 3 téhož zákona. Závěrem žalovaný uvedl, že je při své činnosti vázán právními předpisy, kdy musí postupovat s nimi v souladu a způsobem, který je v nich obsažen. O zřízení a provozování reklamních zařízení žalovaný rozhoduje jako příslušný silniční úřad v samostatném řízení na základě podané žádosti a za podmínek stanovených v § 31 zákona o pozemních komunikacích. Při vydání výzvy k odstranění předmětných reklamních zařízení proto žalovaný postupoval v mezích zákona o pozemních komunikacích a způsobem v tomto zákoně stanoveným. Žalovaný proto trval na svém návrhu na zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

VI. Suplika žalobce – vyjádření ze dne 16. 3. 2017

Žalobce v reakci na doplňující vyjádření žalovaného připomněl, že podstatou dané kauzy je vydání nezákonné výzvy žalovaného dle § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích vydávané v situaci, kdy příslušný silniční správní úřad nemůže zjistit vlastníka reklamního zařízení zřizovaného nebo provozovaného bez příslušného povolení. Dle žalobce je přitom zřejmé, že žalovaný neprovedl veškerá možná zjištění před vydáním výzvy, ačkoli měl povědomí o možné existenci stavebního povolení vydaného stavebním úřadem, na který se sice svým dotazem obrátil, avšak nevyčkal jeho odpovědi. Žalovaný proto daný případ uchopil v rozporu se zákonem, když zcela ignoroval hypotézu ustanovení § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích (kdy nedošlo k jejímu naplnění), přičemž nesprávný postup žalovaného před vydáním výzvy tuto skutečnost pouze potvrzuje.

VII. Vyjádření při ústním jednání

Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

Žalobce po poučení soudu upřesnil petit žaloby s ohledem na trvající důsledky zásahu v podobě vydané výzvy.

Žalovaný měl za to, že provedl náležité zjišťování vlastníka reklamních zařízení, tohoto se mu však nepodařilo dopátrat. Zároveň připomněl, že s ohledem na znění § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích je v daném případě existence stavebního povolení irelevantní.

Osoba zúčastněná na řízení nevyužila svého práva se při ústním jednání soudu, ani dříve písemnou formou, k věci samé vyjádřit.

Krajský soud provedl při ústním jednání dokazování listinami a fotografickými přílohami připojenými k vyjádření žalovaného ze dne 12. 1. 2017 (založenými na č. 1. 38 až 41 soudního spisu); neprováděl dokazování listinami navrženými žalobcem v žalobě v podobě samotné výzvy žalovaného ze dne 7. 12. 2016 a rozhodnutím Úřadu městské části Brno-střed, stavebního úřadu, ze dne 25. 2. 1994, které jsou součástí správního spisu, z jehož obsahu

krajský soud ve své rozhodovací činnosti vycházel. Totéž se týká i listin navržených k důkazu žalovaným správním orgánem ve vyjádření ze dne 12. 1. 2017, neboť tyto všechny jsou rovněž součástí spisového materiálu, z něhož soud ve své rozhodovací činnosti vycházel a jímž se důkaz dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu neprovádí.

VIII. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud rozhodl o věci po provedeném jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle ustanovení § 82 odst. 1 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, se může žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Žalobce v posuzované věci brojil proti výzvě žalovaného k odstranění dvou reklamních zařízení vydané dle § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích. Krajský soud na úvod podotýká, že v případě takto vydané výzvy je zásahová žaloba náležitým prostředkem soudní ochrany, jak již ve své předchozí rozhodovací činnosti dovodil nejen zdejší krajský soud (srovnej např. rozsudek ze dne 9. 6. 2015, č. j. 29 A 56/2015 - 120, dostupný na www.nssoud.cz), ale také Nejvyšší správní soud (srovnej např. rozsudek ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016 - 177, dostupný tamtéž).

Z obsahu správního a soudního spisu, jakož i z obsahu listin, které byly krajským soudem provedeny k důkazu při ústním jednání soudu, vyplynuly pro věc následující rozhodné skutečnosti:

Výzvou ze dne 7. 12. 2016, č. j. JMK 178215/2016, sp. zn. S-JMK 177189/2016 ODOS, žalovaný podle § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích vyzval nezjištěné vlastníky 3 ks reklamních zařízení (specifikovaných výše), včetně stojek, k jejich odstranění, neboť jsou zřízena a provozována bez příslušného povolení v silničním ochranném pásmu silnice I. třídy. Výzva byla jako veřejná vyhláška zveřejněna na úřední desce příslušného obecního úřadu, tj. na úřední desce Úřadu městské části města Brna, Brno-střed. Výzva obsahovala poučení, že nebudou-li reklamní zařízení odstraněna, zajistí silniční správní úřad zakrytí reklam a následně odstranění a likvidaci reklamních zařízení na náklady vlastníka dotčené nemovitosti, na které jsou reklamní zařízení umístěna.

Podáním ze dne 7. 12. 2016, č. j. JMK 178441/2016, sp. zn. S-JMK 177189/2016/ODOS, nazvaným jako „Žádost o sdělení informace“, se žalovaný obrátil na Úřad městské části města Brna Brno-střed, odbor územního řízení a stavebního řádu, s žádostí o sdělení, zda předmětná reklamní zařízení umístěná v silničním ochranném pásmu na pozemku parc. č. 941/1 v kat. území Trnitá byla tímto úřadem jako obecným stavebním úřadem povolena dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, event.

podle dřívější právní úpravy. Dále pro případ, že reklamní zařízení byla povolena (nebo některé z nich), žalovaný žádal o sdělení, za jakých podmínek bylo povolení uděleno, a také o poskytnutí kopie tohoto povolení.

Ve správním spisu je mj. založena také mailová korespondence pana N. Š., ředitele pobočky RAILREKLAM, spol. s r.o., ze dne 8. 12. 2016 (viz č. 1. 9 správního spisu), v níž dle telefonické dohody sděluje žalovanému (konkrétně úřední osobě, panu I. V.), že předmětné billboardy nejsou ve vlastnictví společnosti RAILREKLAM, ale že si je společnost RAILREKLAM pronajímá od společnosti IBIS (s uvedením konkrétní kontaktní osoby, včetně jejího telefonického kontaktu a e-mailové adresy). Na č. 1. 10 správního spisu následuje dne 8. 12. 2016 vytištěná elektronická verze výpisu z obchodního rejstříku společnosti IBIS, spol. s r.o. (tj. společnosti žalobce) a pod č. 1. 11 správního spisu je evidováno sdělení stavebního úřadu ze dne 13. 12. 2016, č. j. MCBS/2016/0202736/KOTM, který žalovaného informuje, že ve věci 3 reklamních zařízení na pozemku parc. č. 941/1 v kat. území Trnitá nedohledal žádné rozhodnutí nebo jiné opatření, které by se těchto reklamních zařízení týkalo.

Žalobce následně podáním ze dne 15. 12. 2016 zaslal žalovanému své vyjádření k vydané výzvě, v němž namítal, že v daném případě nebylo možné postupovat dle § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích, neboť reklamní zařízení jsou legální, byla řádně povolena stavebním úřadem, a tedy nenastaly podmínky pro jejich odstranění. Z rozhodnutí č. 53 Úřadu městské části Brno-střed, stavebního úřadu, ze dne 25. 2. 1994, č. j. SÚ 61/94/Hr-08/No ÚR 53, které žalobce ke svému vyjádření připojil, vyplynulo, že se jedná o rozhodnutí vydané dle § 39 a 71 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon z roku 1976“), o umístění dočasného reklamního zařízení – 2 ks velkoplošných reklamních plakátovacích tabulí vel. 5,2 x 2,4 m upevněných pomocí 4 speciálních úchytek na oplocení areálu ZD Mír Brno – Tuřany (v nájmu spol. GARDENIA, s.r.o.) na pozemku parc. č. 810 v kat. území Trnitá nacházejícího se při ulici Opuštěná. Rozhodnutí bylo vydáno na základě návrhu žalobce, jakožto stavebníka této dočasné stavby reklamního zařízení, a to nejméně na dobu trvání stavební uzávěry pro území tzv. jižní části rozšířeného centra města Brna, tj. do 31. 12. 1994 včetně, nejdéle však do doby započetí výstavby této části nového centra, pokud se zahájení protáhne. Z odůvodnění rozhodnutí je patrné, že souhlasné stanovisko k předmětné akci dala Policie ČR, návrh nebyl v rozporu s cíli a záměry územního plánování, vyhovoval obecným technickým požadavkům na výstavbu dle vyhlášky č. 83/1976 Sb. a v průběhu řízení nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by umístění předmětného informačního a reklamního zařízení bránily. Příloha rozhodnutí obsahuje stavebním úřadem ověřený mapový poklad zachycující situaci na místě (v měřítku 1 : 1 000), včetně zakreslení umístění reklamních zařízení a čelního pohledu.

V návaznosti na výše uvedené krajský soud předně uvádí, že mezi účastníky řízení není sporné, že se reklamní zařízení nacházejí v silničním ochranném pásmu komunikace – silnice I. třídy, tedy mimo souvisle zastavěné území obce ve smyslu § 30 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, že se mimo souvisle zastavěné území obce nacházela po celou dobu své existence a že žalobce k jejich zřízení a provozování v silničním ochranném pásmu nedisponuje povolením příslušného silničního správního úřadu dle § 31 odst. 1 téhož zákona, ani o jeho vydání silniční správní úřad nepožádal. Krajský soud má rovněž za to, že žalovaný

v řízení doložil a prokázal [viz zejména k důkazu provedené listiny a fotodokumentace zachycující reklamních zařízení RZ 1 a RZ 2 na ortofotomapách s určením souřadnic GPS jejich umístění (včetně nejvzdálenější části od silnice) a zjištění konkrétního pozemku, na kterých se tato reklamní zařízení nacházejí, na základě přenosu GPS souřadnic do mapy katastru nemovitostí], že předmětná reklamní zařízení jsou umístěna na pozemku parc. č. 941/1 v kat. území Trnitá. Uvedený závěr ovšem dle krajského soudu nikterak nezpochybňuje aktivní legitimaci žalobce k podání žaloby, neboť zde není pochybnost o tom, že reklamní zařízení nacházející se v silničním ochranném pásmu silnice I. třídy jsou právě ta, k nimž se vztahuje rozhodnutí stavebního úřadu z roku 1994, a že tedy žalobce jako vlastník těchto zařízení byl k podání žaloby aktivně legitimován. Ostatně sám žalovaný ve svém vyjádření ze dne 10. 3. 2017 považuje otázku, na kterém konkrétním pozemku se reklamní zařízení nacházejí, za irelevantní; z tohoto důvodu tedy krajský soud nepřistoupil k provedení navrhovaného důkazu srovnáním stavu pozemků za účelem zjištění umístění reklamních zařízení. Za podstatnou je naopak nutno pokládat skutečnost, že se reklamní zařízení nacházejí v silničním ochranném pásmu definovaném v § 30 zákona o pozemních komunikacích. Krajský soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje a pouze doplňuje, že zásah vymezený žalobcem v podané žalobě v podobě vydané výzvy tedy jednoznačně byl a pro své trvalé důsledky nadále je způsobilý zasáhnout do žalobcových práv, konkrétně do práva vlastnického a zprostředkovaně též do práva na podnikání. Zda se ovšem v tomto konkrétním případě skutečně jedná o zásah nezákonný, bude nutno na základě skutkových a právních důvodů, o které se výzva vydaná podle § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích opírá, posoudit, neboť o tom je právě mezi účastníky řízení sporu.

Žalobce v podané žalobě, ve znění jejích doplnění, namítal, že v posuzované věci vůbec nebyly naplněny podmínky pro vydání výzvy dle § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích, neboť nebyla naplněna hypotéza tohoto zákonného ustanovení, že výzvu podle tohoto ustanovení lze vydat toliko v situaci, kdy příslušný silniční správní úřad nemůže zjistit vlastníka reklamního zařízení. Žalobce v této souvislosti také upozornil, že žalovaný ani neprovedl veškerá možná zjištění předtím, než přistoupil k vydání výzvy ze dne 7. 12. 2016.

Podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích platí, že zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu podléhá povolení.

Podle § 31 odst. 10 téhož zákona *nemůže-li příslušný silniční úřad zjistit vlastníka reklamního zařízení zřizovaného nebo provozovaného bez povolení* podle odstavce 1, zveřejní výzvu k odstranění reklamního zařízení způsobem v místě obvyklým a po marném uplynutí lhůty deseti dnů ode dne zveřejnění výzvy je povinen reklamu do 15 pracovních dnů zakrýt a následně zajistit odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka dotčené nemovitosti, na které je reklamní zařízení umístěno. *Odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.*⁵⁾ Poznámka pod čarou ⁵⁾ odkazuje na stavební zákon z roku 2006 (tj. zákon č. 183/2006 Sb.).

Je tedy zřejmé, že postup silničního správního úřadu dle § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích předpokládá a je možný toliko v situaci, kdy příslušný silniční správní úřad nemůže zjistit vlastníka reklamního zařízení. V tomto ohledu je tedy nezbytné,

aby silniční správní úřad vyvinul, a to předtím než přistoupí k vydání výzvy dle § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích, úsilí vedené snahou o zjištění vlastníka reklamního zařízení tak, aby dostál naplnění hypotézy ustanovení § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích „*nemůže-li příslušný silniční správní úřad zjistit vlastníka*“ (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem).

V daném případě žalovaný v reakci na uplatněné žalobní námítky o nenaplnění hypotézy § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích a nemožnosti vydat výzvu podle tohoto ustanovení zákona argumentoval, že se pokoušel zjistit vlastníka předmětných reklamních zařízení, avšak bezvýsledně, a že ani z přípisu stavebního úřadu ze dne 13. 12. 2016, na který se žalovaný, jak uvedl ve svém doplňujícím vyjádření, obracel za účelem zjištění, kdo je vlastníkem daného zařízení (a tedy nikoli za účelem zjištění, zda předmětné reklamní zařízení je platně povoleno), nebylo možné vlastníka zjistit. V tomto ohledu se však krajský soud s tvrzením žalovaného neztotožňuje, a naopak přisvědčil námítkám žalobce, že žalovaný před vydáním výzvy neprovedl veškerá možná zjištění vlastníka reklamních zařízení, a to z následujících důvodů:

Z obsahu předloženého správního spisu je patrné, že žalovaný přistoupil k vydání výzvy k odstranění předmětných reklamních zařízení dle § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích toliko na základě skutečnosti, že v rámci výkonu dozoru pověřená úřední osoba silničního správního úřadu zjistila v ochranném pásmu silnice I. třídy č. 42 na ul. Opuštěná reklamní zařízení, z nichž nebylo možné pro chybějící označení zjistit jejich vlastníka (viz č. 1. 1 správního spisu - záznam o zjištění reklamních zařízení, včetně fotodokumentace, ze dne 1. 12. 2016, č. j. JMK 177189/2016, sp. zn. S-JMK 177189/2016/ODOS; a č. 1. 6 správního spisu - záznam ze dne 6. 12. 2016, č. j. 178072/2016, sp. zn. S-JMK 177189/2016/ODOS). V záznamu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 178072/2016, je uvedeno, že reklamní zařízení RZ 01 a RZ 02 nejsou nijak viditelně označena názvem ani logem provozovatele či vlastníka, byly označeny pouze společností inzerentů, kterým výzva k odstranění reklamních zařízení bude zaslána na vědomí. Poté dne 7. 12. 2016 pod č. j. 178215/2016 silniční správní úřad přistoupil k vydání samotné výzvy, která byla dne 7. 12. 2016 vyvěšena na úřední desce žalovaného a zároveň zaslána na vědomí inzerentům.

Až teprve po vydání výzvy (plyne z číselné řady jednacích čísel) se téhož dne 7. 12. 2016 podáním č. j. 178441/2016 žalovaný obrátil také na Úřad městské části města Brna Brno-střed, odbor územního řízení a stavebního řádu, a to s žádostí o sdělení informace ke stavbě předmětných reklamních zařízení, zda tato byla úřadem městské části jako příslušným obecným stavebním úřadem povolena dle stavebního zákona z roku 2006, event. podle dřívější právní úpravy. V případě, že tato reklamní zařízení (nebo některé z nich) byla povolena, žádal žalovaný o sdělení, za jakých podmínek bylo toto povolení uděleno a o poskytnutí kopie tohoto povolení. Z takto formulované žádosti tedy nelze pokládat za pravdivé tvrzení žalovaného, obsažené v jeho vyjádření ze dne 10. 3. 2017, že „*žalovaný také svým dotazem na stavební úřad nezjišťoval, zda předmětné reklamní zařízení je platně povolené, ale zjišťoval, kdo je vlastníkem daného zařízení, respektive komu bylo stavební povolení vydáno*“. Dotaz tohoto obsahu se vůbec v podané žádosti nevyskytuje, naopak je zjevné, že tento primárně směřoval právě k ověření skutečnosti, zda reklamní zařízení byla v minulosti stavebním úřadem povolena.

Avšak i v případě, že by krajský soud připustil argumentaci žalovaného, že tento dotaz žalovaný činil za účelem zjištění vlastníka předmětných reklamních zařízení, je nutno konstatovat, že byl žalovaným učiněn až *ex post* po vydání samotné výzvy k odstranění předmětných zařízení, tj. aniž by žalovaný vyčkal výsledku odpovědi stavebního úřadu a aniž by sám činil cokoli dalšího stran zjištění vlastníka reklamních zařízení. V tomto ohledu se přitom jeví jako nepřipadné argumenty žalovaného uplatňované při ústním jednání soudu, že zákon nestanoví, jakým způsobem má žalovaný ke zjišťování vlastníka přistoupit. Je totiž věcí žalovaného, jaký přístup v konkrétním případě (s ohledem na konkrétní okolnosti té které věci) zvolí tak, aby mohl před vydáním výzvy dle § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích s jistotou uzavřít, že učinil vše potřebné ke zjištění vlastníka konkrétních reklamních zařízení, avšak vlastníka se mu – i přes vynaložené úsilí, které na něm lze rozumně požadovat a které také bude přezkoumatelným způsobem zachyceno ve správním spisu – zjistit nepodařilo. Lze tedy kromě dotazů na inzerenty oslovit také vlastníky pozemků, na kterých se reklamní zařízení nacházejí, případně využít jakýchkoli indicií, které má silniční správní úřad k dispozici. Nepodaří-li se mu ani na základě takto vynaloženého úsilí vlastníka reklamních zařízení vypátrat, třeba právě proto, že osobě, které svědčí stavební povolení, již není vlastníkem tohoto zařízení, a že toto povolení během let přešlo na další vlastníky, u nichž se nelze dopátrat posledního v řadě, teprve tehdy bude možno přistoupit k vydání výzvy dle § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích pro odůvodněnou nemožnost vlastníka reklamních zařízení zjistit.

Takové úsilí však žalovaný v daném případě nevynaložil a ani spisový materiál nedokládá, že by tak žalovaný před vydáním sporné výzvy jakkoli činil. Naopak je z obsahu správního spisu patrné, že žalovaný se v daném případě spokojil toliko se zjištěním na místě samém a nemožnost zjistit vlastníka reklamních zařízení odvíjel toliko od skutečnosti, že reklamní zařízení nebyla viditelně označena logem ani názvem provozovatele či vlastníka. V této konkrétní věci je zároveň z obsahu správního spisu patrné, že pokud by se žalovaný před vydáním výzvy obrátil s dotazem na inzerenty, bez větších obtíží by vlastníka reklamních zařízení dohledal, a tedy by byl na místě postup nikoli dle § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích, ale podle odst. 9 téhož ustanovení. Na č. l. 9 (ve spojení s č. l. 7) správního spisu je v této souvislosti založena e-mailová komunikace z data 8. 12. 2016 v reakci na doručení výzvy k odstranění reklamních zařízení inzerentům, z níž vyplývá kontakt na společnost žalobce jako vlastníka těchto reklamních zařízení; výpis z obchodního rejstříku společnosti žalobce byl pořízen a do správního spisu založen rovněž ihned následujícího dne po vydání výzvy, tj. 8. 12. 2016. Odpověď stavebního úřadu na žádost ohledně existence povolení těchto reklamních zařízení (sdělení ze dne 13. 12. 2016, č. j. MCBS/2016/0202736/KOTM, založená na č. l. 11 správního spisu) byla žalovanému doručena dne 14. 12. 2016. To vše jsou úkony, které měly časově předcházet vydání výzvy a od jejichž výsledku měl žalovaný odvinout svůj následný postup ve věci. V situaci, kdy obsah správního spisu bez pochybností dokumentuje, že vlastníka reklamních zařízení se podařilo zjistit, nemohlo dojít k naplnění hypotézy ustanovení § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích, a krajský soud se tedy ztotožnil s námitkami žalobce, že výzva podle tohoto ustanovení byla vydána v rozporu se zákonem. V tomto ohledu neobstojí ani argumenty žalovaného, že vydání výzvy podle § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích je ve své podstatě a důsledcích pro žalobce příznivější s odůvodněním, že toto

ustanovení upravuje delší lhůty, v nichž silniční správní úřad přistoupí k zakrytí a následnému odstranění a likvidaci reklamních zařízení. Krajský soud k tomu uvádí, že pokud by se vlastník reklamního zařízení o takto vydané výzvě, která se dle § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích zveřejňuje způsobem v místě obvyklým (tj. veřejnou vyhláškou na úřední desce silničního správního úřadu), vůbec nedozvěděl, lze jen stěží (i co do délky zákonem stanovených lhůt) hovořit o právní úpravě pro vlastníka příznivější.

Důvodnými však krajský soud neshledal námitky žalobce, v nichž tento své oprávnění k umístění a provozování obou reklamních zařízení opíral o vydané územní rozhodnutí Úřadu městské části Brno-střed, stavebního úřadu, ze dne 25. 2. 1994, č. j. SÚ 61/94-Hr-08/No ÚR 53, kterým bylo dle stavebního zákona z roku 1976 povoleno umístění 2 tabulí reklamního zařízení na oplocení areálu ZD Mír Brno - Tuřany.

Předně je nutno souhlasit s tím, na co žalovaný poukázal již ve svém prvním vyjádření k podané žalobě, a to že situace na místě samém se od roku 1994 významně změnila, neboť oplocení areálu ZD Mír Brno - Tuřany již v místě neexistuje a reklamní zařízení mají v současné době vlastní kovové stojiny zapuštěné a pevně spojené se zemí. Je tedy zřejmé, že v současné době již reklamní zařízení nejsou umístěna v souladu s vydaným rozhodnutím stavebního úřadu z roku 1994, které jejich umístění jednoznačně povolovalo uchycením na oplocení areálu ZD Mír pomocí 4 speciálních úchytek.

K žalobcem namítanému prolomení zákazu retroaktivity a zásahu do právní jistoty a legitimního očekávání s odůvodněním, že reklamní zařízení byla zřízena v souladu s dřívější právní úpravou, krajský soud nejprve připomíná, že jak soudní judikatura, tak odborná literatura rozlišuje mezi retroaktivitou pravou a nepravou. O pravou retroaktivitu se jedná tehdy, pokud právní norma způsobuje vznik právních vztahů před její účinností za podmínek, které teprve dodatečně stanovila, nebo pokud dochází ke změně právních vztahů vzniklých podle staré právní úpravy, a to ještě před účinností nového zákona. V případě nepravé retroaktivity pak sice nový zákon nezakládá právní následky pro minulost, v minulosti nastalé skutečnosti však právně kvalifikuje jako podmínku budoucího právního následku nebo pro budoucnost modifikuje právní následky založené podle dřívějších právních předpisů (k tomu shodně srovnej např. nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 53/10, publikovaný pod č. 119/2011 Sb. zákonů a dostupný též na <http://nalus.usoud.cz>). Zatímco pravá retroaktivita právní normy je přípustná pouze výjimečně, v případě retroaktivity nepravé lze konstatovat její obecnou přípustnost. V posuzovaném případě se přitom jedná o retroaktivitu nepravou, neboť pozdější právní úprava obsažená v nově přijatém zákoně č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění všech jeho pozdějších jednotlivých novelizací, působí vždy pouze do budoucna.

Nutno ovšem doplnit, že ačkoli nepravá retroaktivita je zásadně přípustná, nelze *a priori* vyloučit, že zájem jednotlivce na aplikaci předchozí právní úpravy v konkrétním případě převáží nad veřejným zájmem na její změně s ohledem na zásadu právní jistoty a požadavek ochrany důvěry v právo. Otázku legislativního řešení časového střetu právních úprav je proto třeba posuzovat hlediskem zásady proporcionality, kterou je (vedle zákazu legislativní svévole) ve své činnosti zákonodárná moc vedena (srovnej např. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 1. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 15/10, publikovaný pod č. 39/2011 Sb. zákonů;

či ze dne 3. 8. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 38/09, publikovaný pod č. 269/2011 Sb. zákonů; oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Při zjišťování proporcionality zásahu zákonodárce do legitimního očekávání žalobce je tedy třeba provést třístupňový test ústavnosti sporné nové právní úpravy, založený na postupném zkoumání splnění tří podmínek pro ústavněprávní akceptaci tohoto právního předpisu, a to /1/ vhodnosti (účelu), /2/ potřebnosti (nezbytnosti) a /3/ přiměřenosti (k tomu srovnej např. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 As 250/2015 - 92, či např. rozsudek zdejšího krajského soudu ze dne 31. 5. 2016 ve věci sp. zn. 29 A 142/2015, nebo ze dne 31. 5. 2016 ve věci sp. zn. 29 A 5/2016, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Bylo nutno posoudit, zda vyšší stupeň intenzity veřejného zájmu a potřeba přijetí právní úpravy obsažené v zákoně č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, včetně jeho v čase provedených novelizací (zejména novelizace provedené zákonem č. 196/2012 Sb. s účinností od 1. 9. 2012) odůvodnila závažnost následného zásahu do zájmu soukromého opírajícího se o princip důvěry občanů v právo, zde tedy legitimního očekávání žalobce, že předmětná reklamní zařízení může nerušeně provozovat.

S účinností od 1. 4. 1997 došlo k přijetí zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, který se ovšem v rámci svých přechodných ustanovení nikterak nezabýval a neřešil vztah k dříve vydaným povolením umístění reklamních zařízení dle stavebního zákona. Z řady postupně prováděných novelizací zákona o místních komunikacích přitom lze vysledovat zjevnou snahu zákonodárce o zpřísnění regulace reklamních zařízení podél pozemních komunikací a za významnou lze pokládat zejména novelu provedenou zákonem č. 196/2012 Sb., účinným od 1. 9. 2012. Tato novela obsahovala v čl. II přechodná ustanovení, dle kterých reklamní zařízení, jehož zřízení a provozování na dálnici, silnici I. třídy nebo jejich silničním pomocném pozemku nebo v silničním ochranném pásmu dálnice a silnice I. třídy bylo *silničním správním úřadem* povoleno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, lze nadále provozovat za splnění podmínek uvedených v povolení do zániku tohoto povolení, nejdéle však 5 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona (bod 2). Po uplynutí této doby, nebylo-li vydáno nové povolení, musel vlastník reklamní zařízení odstranit.

Dle důvodové zprávy jednotlivých novel, konkrétně i novely provedené zákonem č. 196/2012 Sb., tato usilovala o eliminaci reklamních zařízení mimo souvisle zastavěné území obce, a to za účelem zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Jak totiž ukázaly různé studie, reklamní zařízení v blízkosti pozemních komunikací rozptylují řidiče a v případě dopravní nehody představují nebezpečnou překážku způsobitou zhoršit následky dopravní kolize. Ve prospěch zpřísnění regulace reklamních zařízení pak mluvily také příklady některých zahraničních zemí, ve kterých platí zákaz umísťování poutačů u pozemních komunikací mimo obec. Zákonodárce si byl vědom v minulosti vydaných povolení na neomezenou dobu a s tím souvisejících nájemních smluv na dlouhou dobu (což výslovně označil jako tzv. „staré zátěže“). Ty ovšem dle jeho názoru nemohou jít na úkor bezpečnosti silničního provozu. Vzhledem k nedostatečným výsledkům dosavadních dílčích změn proto zákonodárce přistoupil k právě komentované novele, kdy kompromis mezi veřejným zájmem na bezpečnosti silničního provozu a podnikatelskými zájmy představovala právě přechodná

ustanovení, která vlastníkům reklamních zařízení poskytla dostatečný časový prostor pro úpravu poměrů v souladu s novou legislativou.

Je tedy nepochybné, že účelem takto provedené novelizace zákona o pozemních komunikacích bylo jednoznačně zpřísnění regulace reklamních zařízení ve prospěch zvýšení bezpečnosti silničního provozu s odůvodněním, že tato představují zdroj odvádění pozornosti řidičů, jakož i potenciální nebezpečnou pevnou překážku způsobilou zhoršit následky dopravní nehody. Tyto dvě okolnosti přitom soud pokládá za zjevné a za samy o sobě dostačující k vážným úvahám vedoucím ke zpřísnění regulace reklamních zařízení u pozemních komunikací. K potřebnosti či nezbytnosti nové právní úpravy krajský soud uvádí, že se dle jeho názoru jedná o přijatelný způsob, jak shora předestřené cíle dosáhnout. Hodlal-li zákonodárce omezit u pozemních komunikací počet prvků, které jednak odvádějí pozornost řidičů a jednak vytvářejí u komunikací možné pevné překážky, nelze nalézt mnoho jiných možností, než tyto prvky fyzicky odstranit. Z hlediska přiměřenosti či vhodnosti zvoleného řešení pak platí, že újma na konkrétním základním právu nesmí být nepřiměřená ve vztahu k zamýšlenému cíli. Opatření mající vliv na základní lidská práva a svobody nesmějí, jde-li o kolizi s veřejným zájmem, přesahovat pozitiva, která veřejný zájem (zde zájem na bezpečnosti silničního provozu) na těchto opatřeních představuje. Krajský soud přitom neshledal, že by nová právní úprava neústavním způsobem negovala legitimní očekávání žalobce, že bude moci i nadále předmětná reklamní zařízení provozovat, a tedy po provedení testu proporcionality nehodnotí zásah v podobě vydané výzvy jako nezákonný.

Upravila-li ovšem přechodná ustanovení (obsažená v Čl. II) k novele provedené zákonem č. 196/2012 Sb. s účinností od 1. 9. 2012 pětileté období možného provozu reklamních zařízení na základě dřívějších povolení *silničního správního úřadu* udělených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tím spíše nelze dovodit, že by provoz reklamních zařízení mohl být nadále připuštěn podle „historických“ povolení představujících slovy zákonodárce tzv. „starou zátěž“, která nadto ani nebyla vydána silničním správním úřadem. Proto v situaci, kdy žalobce argumentuje existencí územního rozhodnutí z roku 1994 vydaného stavebním úřadem dle stavebního zákona z roku 1976 vůbec nelze dovodit jeho oprávněné legitimní očekávání, neboť žalobce vůbec nedisponuje relevantním povolením vydaným silničním správním úřadem a o toto povolení po celou dobu účinnosti zákona o pozemních komunikacích nepožádal. Jak přitom Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 311/2016 - 84, dostupném na www.nssoud.cz, konkrétně v odst. [22] odůvodnění, územní souhlas stavebního úřadu nelze zaměňovat s příslušným povolením silničního správního úřadu dle § 31 zákona o pozemních komunikacích, neboť jsou-li v něm výslovně uvedena příslušná ustanovení stavebního zákona, není možné z čehokoli dovozovat, že by se mohlo jednat o povolení silničního správního úřadu ke zřízení a provozování reklamního zařízení v silniční ochranném pásmu ve smyslu zákona o pozemních komunikacích. V tomto ohledu se naopak v plném rozsahu uplatní dikce ustanovení § 31 odst. 10, resp. odst. 9, věty poslední, zákona o pozemních komunikacích, dle které bude odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem. Takto uplatněným žalobním námitkám tedy krajský soud přisvědčit nemohl.

IX. Závěr a náklady řízení

Protože krajský soud shledal žalobu důvodnou, podle § 87 odst. 2 s. ř. s. výrokem I. určil, že zásah žalovaného spočívající ve vydání výzvy ze dne 7. 12. 2016, č. j. JMK 178215/2016, byl nezákonný. Zároveň s ohledem na trvajících důsledky tohoto zásahu krajský soud ve výrocích II. a III. žalovanému zakázal podle této výzvy v budoucnu postupovat.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč a za návrh na vydání předběžného opatření, jemuž bylo soudem vyhověno usnesením ze dne 5. 1. 2017, č. j. 30 A 217/2016 - 32, ve výši 1 000 Kč; a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 16 456 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu JUDr. Milana Zábrže, advokáta, za zastupování žalobce v řízení před krajským soudem, a to za čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, dvě písemná podání soudu ve věci samé - sepsání žaloby a repliky k vyjádření žalovaného, účast na ústním jednání soudu dne 31. 3. 2017) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu ve výši 12 400 Kč (4 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 1 200 Kč (4 x 300 Kč). Podání žalobce ze dne 16. 3. 2017 již krajský soud nepokládá za samostatný úkon ve věci samé, neboť v nich žalobce opětovně zdůrazňuje argumenty obsažené již v podané žalobě a replice ze dne 2. 2. 2017. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 2 856 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o částku 19 456 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Pokud se jedná o výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení, podle § 60 odst. 5 s. ř. s. platí, že osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných soud může osobě zúčastněné na řízení na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že krajský soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Krajský soud neshledal ani důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání dalších nákladů řízení, a proto rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Závěrem krajský soud ve vztahu k vydanému předběžnému opatření ze dne 5. 1. 2017, č. j. 30 A 217/2016 - 32, kterým byly zatímne upraveny poměry účastníků řízení, uvádí, že toto předběžné opatření zaniká dnem, kdy se tento rozsudek, jímž bylo řízení ukončeno, stane pravomocným, a tedy vykonatelným (§ 38 odst. 4 s. ř. s., § 54 odst. 5 a 7 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. března 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu